

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΑΣ. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2014.

ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΚΑΙ ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΚΟΣΤΑ ΡΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΥΒΑ

15.12. Ξεκινάμε απ' το σπίτι μας με τον Μανουέλ και το ταξί του. Όπως πάντα είμαστε πολύ ευτυχισμένοι που ένας φίλος μας πάει στις διακοπές μας. Ώρα 6: Το πρώτο από αμέτρητα security-checks... Πτήση στο Αμστερντάμ. Πρώτα απ' το επόμενο security-check μας αφήνουν να αγοράσουμε νερό, πρέπει όμως να το σφραγίσουμε. Πρέπει να περάσουμε απ' ένα bodyscanner και μετά μας ελέγχουν με τα χεράκια τους, πολύ ενοχλητικό! 10 ώρες αργότερα στον Παναμά έχουμε και άλλο security-check. Και 1 ώρα αργότερα στο San José ελέγχουν μόνο τις βαλίτσες μας, παθαίνουμε σύνδρομο αποστέρησης. Μεταφορά στο ξενοδοχείο Rincón de San José. Έχουμε όρεξη να καθίσουμε σε ένα ωραίο μπαράκι και να πιούμε ένα νόστιμο κοκτέιλ, αλλά το μπαρ του ξενοδοχείου κλείνει στις 9 το βράδυ. Μας λυπούνται όμως και μας πουλούν 2 μπύρες κι έτσι καθόμαστε στον κήπο και καπνίζουμε κρυφά, γιατί στην Κόστα Ρίκα το κάπνισμα απαγορεύεται και έξω. Η απόσταση από κάθε δημόσιο χώρο πρέπει να είναι 5 μέτρα, δηλαδή θα 'πρεπε να πάμε στη μέση του δρόμου και να περιμένουμε να μας χτυπήσει ένα αμάξι.

16.12. Παίρνω τηλέφωνο τον φίλο μας, τον Ιάδερ, και μας προσκαλεί να περάσουμε τα Χριστούγεννα μαζί του και με τη γυναίκα του Ιωάννα και το μωρό τους Ελένα που είναι τώρα 1 ½ μηνών. Από τώρα μας συνοδεύει με SMS σ' όλο το ταξίδι μας στην Κόστα Ρίκα. Παραλαμβάνουμε του ενοικιαζόμενο αυτοκίνητό μας και πάμε στον εθνική κήπο Manuel Antonio. Το βράδυ φτάνουμε στο ξενοδοχείο Cabinas de Esradilla και χαιρετάμε το διευθυντή Jorge με τον οποίο γιορτάσαμε Πρωτοχρονιά πριν 2 χρόνια. Ξαναβρίσκουμε και το μπαράκι του Μίχα και περνάμε εκεί μια βραδιά με ποδόσφαιρο και μακαρόνια all you can eat. Ο Μίχα μας επιτρέπει να καπνίσουμε και συνοδεύουμε τα τσιγάρα με ωραία μοχίτος. Ο μπάρμαν Oscar μου λέει ότι όλοι που φοράνε ένα μαύρο-κόκκινο μπλουζάκι, είναι φανς της ομάδας „La Liga“ και ο μοναδικός άνθρωπος που φοράει ένα κίτρινο μπλουζάκι, είναι φαν της Heredia . „Εκτός αυτού είναι άσχημος“, μου εξηγεί. Αυτή είναι η αρχή ενός ωραίου διαλόγου από απόσταση μεταξύ του Oscar και του διευθυντή του ξενοδοχείου μας, Jorge.

17.12. Μετά απ' το πρωινό πάμε στον εθνικό κήπο Manuel Antonio και είναι για μας ο γυρισμός στον παράδεισο. Βλέπουμε πανέμορφα λουλούδια, ιγκουάνες garrobo (τα μοναδικά ζώα που δεν πειράζονται απ' τα τοξικά φρούτα του δέντρου manzanillo που φυτεύει στην παραλία), βραδύπους, πίθηκους και ρακούν, που με τις μάσκες τους μοιάζουν με ληστές τράπεζας και αλήθεια κλέβουν ό, τι δεν κρατούν σφιχτά οι επισκέπτες του κήπου. Το πάρκο, η παραλία, η οδοιπορία μας και κάθε τόσο καινούρια ωραία θέα σε πανέμορφες παραλίες, είμαστε πανευτυχισμένοι!

Το ρακούν σε μας...

...και μετά στο γείτονα.

Εδώ τα ρακούν που από τους ντόπιους λέγονται και „bandidos“, ληστεύουν ένα σκουπιδοτενεκέ και με το λάφυρό τους το σκάνε στο δάσος...

... και το πιθηκάκι απολαμβάνει τον κλεμμένο χυμό.

Στην παραλία μένουν και άλλα ενδιαφέροντα ζώα, π.χ. γαρίδες χωρίς όστρακο, που ψάχνουν όστρακα σαλίγκαρου για να έχουν σπίτι.

Όταν γυρίζουμε από το πάρκο, συναντάμε το Jorge, και του λέω για τον “άσχημο φαν της Heredia”. Μου λέει: „Πες του Oscar, ότι κι εγώ είμαι φαν της Heredia. Και πες του ότι μπορεί να είμαστε άσχημοι, αλλά είμαστε πιο έξυπνοι“. Το βράδυ ο Oscar μου απάντησε ως εξής: „Μπορεί να είναι πιο έξυπνοι, αλλά έχουν κακή τύχη“.

18.12. Μας ξυπνάει η μουσική του δάσους: Πίθηκοι, πουλιά και ...βροχή. Μετά το πρωινό πάμε στο πάρκο και κάνουμε μπάνιο στην παραλία των ονείρων μας. Σήμερα δεν κάνουμε καμία οδοιπορία και είμαστε μόνο τεμπέληδες κι ευχαριστημένοι. Τα ζώα μας διασκεδάζουν πάλι με κάτι ληστείες. Το απόγευμα συναντάμε τον Jorge. Του λέω για το σχόλιο του Oscar. Πρώτα ενοχλείται πολύ, φωνάζει και μου ζητάει να του φέρω μια βόμβα μολότοφ, αλλά μετά βρίσκει την κατάλληλη απάντηση: „Πες του ότι οι άσχημοι δεν έχουμε κακή τύχη, αλλά προκαλούμε κακή τύχη“. (Έχω ήδη γράψει ότι ο Jorge είναι αρκετά όμορφος, τουλάχιστον πολύ πιο όμορφος απ' τον Oscar; ☺) Το βράδυ ο Oscar έχει πολλή δουλειά και παραδέχεται την ήττα του. Λίγο πικραμένος, αλλά παλικάρι και γενναιόδωρος χειροκροτεί και δίνει τα συγχαρητήριά του στον Jorge. Του το λέω βέβαια την άλλη μέρα και εκείνος το ακούει με μεγάλη χαρά. „Εκτός αυτού ο Oscar κακαρίζει σαν κοτόπουλο“, λέει και αυτό είναι το τέλει τέλος του διαλόγου.

19.12. Σήμερα φεύγουμε απ' το Μανουέλ Αντόνιο και πάμε στο χωριό Sámapa στην ακτή του Ειρηνικού Ωκεανού και περνάμε 2 ωραίες μέρες με μουσική marimba, σκυλάκια, ιγκουάνες και ωραία άλογα στην παραλία.

Δε σέβεται την ξαπλώστρα του καπετάν Γιώργου.

Η μοναδική αληθινή πρόκληση είναι ένα φραπέ με παγωτό κι ένα κεράσι, αλλά χωρίς κουτάλι. Αναπτύσσουμε διαφορετικές στρατηγίες για να πιάσουμε το κεράσι. Εγώ σπρώχνω το δικό μου με το καλαμάκι στο χείλος του ποτήριού μου και το ρουφώ. Ο Γιώργος αναρροφάει το δικό του με το καλαμάκι, το μαζεύει απ' το καλαμάκι και το βάζει στο στόμα. Ας είχαμε μόνο μέρες με τέτοιες δυσκολίες! ☹

21.12. Σήμερα πάμε στη La Fortuna στη λίμνη Arenal. Στο δρόμο συναντάμε ήμερα κοάτια κι έναν περίεργο μικρό ταύρο.

Φέτος το ηφαίστειο μας συμπαθεί και δείχνεται σχεδόν γυμνό.

22.12. Πάμε στην καραϊβική ακτή της χώρας. Η παραλία την οποία μας είχαν προσφέρει για καταδύσεις στην Cahuita απέχει 20 χιλιόμετρα απ' το ξενοδοχείο μας, εκτός αυτού έχουν βάλει την κόκκινη σημαία, δηλαδή δεν μπορούμε καθόλου να κάνουμε μπάνιο. Και στο ξενοδοχείο έχει μεγάλη “διασκέδαση”: Το μπαρ κλίνει στις 9 το βράδυ, αγοράζουμε λοιπόν 2 μπύρες, καθόμαστε έξω απ' την καλύβα μας και πάμε νωρίς για ύπνο. Δεν πειράζει, την άλλη μέρα πρέπει να σηκωθούμε νωρίς για να πάμε 20 χιλιόμετρα στην εκδρομή με καταδύσεις στην Cahuita, αλλά πριν απ' τις 7.30 δεν έχει πρωινό. Εν τάξει, πάμε χωρίς πρωινό...

23.12. Έχει πολλά κύματα, γι αυτό δεν πάμε για καταδύσεις. Ο ξεναγός μας δεν καταλαβαίνει γιατί το χειμώνα προσφέρουν εκδρομές με καταδύσεις στην καραϊβική ακτή. „Μάλλον δεν έχουν έρθει ποτέ εδώ“, απορεί. Η οδοιπορία που κάνουμε μαζί του είναι

ενδιαφέρουσα, αλλά μόνο γι αυτή δε θα 'ταν ανάγκη να πάμε τόσο μακριά, τα ίδια ζώα τα είδαμε και στο Manuel Antonio. Καλά, ένα ήταν καινούριο για μας.

24.12. Πάμε από το Puerto Viejo/Cahuita στο San José. Θέλουμε να παραδώσουμε όσο το δυνατό πιο γρήγορα το αμάξι που ευτυχώς δεν έπαθε καμία βλάβη σε όλο το ταξίδι, αλλά πρώτα πρέπει να ρίξουμε βενζίνη και γι αυτό ξεκινάμε να ψάξουμε βενζινάδικο. Βρίσκουμε ένα, αλλά έχει διακοπή ρεύματος. Τα νεύρα μου!!! Χριστούγεννα στο Σαν Χοσέ, αυτό σημαίνει χαμός στους δρόμους. Στο επόμενο βενζινάδικο το καταφέρνουμε κι επί τέλους μπορούμε να επιστρέψουμε το αμάξι. Το βράδυ μας ψάχνει ο Yader και περνάμε μια υπέροχη βραδιά μαζί του και με τη γυναίκα του Johanna και το μωρό τους Elena.

25.12. Σήμερα πάμε στην Κούβα... αλήθεια πάμε; Θα δείτε...

Στις 8 το πρωί το τοπικό τμήμα του ταξιδιωτικού γραφείου μας μας στέλνει ένα ταξί για τη μεταφορά μας στο αεροδρόμιο. Φτάνουμε στο αεροδρόμιο, ο ταξιτζής παίρνει το

φιλοδώρημά του και μας αφήνει. Αυτή τη στιγμή δε λειτουργούν οι υπολογιστές στο αεροδρόμιο και οι υπάλληλοι μας πληροφορούν ότι το αεροπλάνο μας έφυγε ήδη στις 6 το πρωί. Το τοπικό τμήμα του ταξιδιωτικού γραφείου μας δε βεβαιώθηκε για την αλλαγή αυτή (που ισχύει ήδη από το Μάη) και μας έστειλε το ταξί πολύ αργά. Η υπάλληλος της αεροπορικής εταιρίας Ανιανσα είναι έτοιμη να δακρύσει και αναστενάζει „Θεέ μου, θα σας δώσουμε πολύ ωραίο δωμάτιο σ' ένα πολύ ωραίο ξενοδοχείο“. Δυστυχώς όμως δε θα φύγουμε ούτε αύριο γιατί το αεροπλάνο αύριο το πρωί είναι ήδη γεμάτο. Τη στιγμή που φτάνουμε στη θυρίδα, οι υπολογιστές αρχίζουν πάλι να δουλεύουν και οι υπάλληλοι της Ανιανσα κάνουν τα πάντα για να βρουν λύση για το πρόβλημά μας. Επιτέλους καταφέρνουν να μας αλλάξουν την πτήση και πάμε με την εταιρία Cora στον Παναμά και 2 ώρες αργότερα απ' τον Παναμά στην Αβάνα. Η καθυστέρησή μας είναι μόνο 3 ώρες και αλήθεια φτάνουμε την ίδια μέρα στην Κούβα. Δεν το περιμέναμε πια.

Τέλος του πρώτου μέρους.